

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

DLI.III.6621.33.2016.KS.3

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 11f ust. 3 i 7 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 2031) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 23),

Minister Infrastruktury i Budownictwa

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 30 maja 2016 r., znak: DLI.III.6621.33.2016.KS.2, utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Łódzkiego Nr 32/16 z dnia 29 stycznia 2015 r., znak: IA-II.7820.5.2011.MN, odmawiającą stwierdzenia wygaśnięcia decyzji Wojewody Łódzkiego Nr 149/11 z dnia 28 czerwca 2011 r., znak: IA-II.7820.5.2011/SM, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie drogi wojewódzkiej nr 708 Stryków – Niesułków na odcinku od km 29+400 do km 30+700, wraz z infrastrukturą.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy - w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa w Warszawie, ul. Chalubińskiego 4/6, pok. 302, III piętro, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji - w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, tj. Urzędzie Miejskim w Strykowie oraz Urzędzie Gminy Brzeziny.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wójtowicz
DYREKTOR
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Warszawa, dnia 30 maja 2016 r.

DLI.III.6621.33.2016.KS.2
NK: 77438/16

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 23), zwanej dalej „kpa”, po rozpatrzeniu odwołania Janiny Kotarskiej od decyzji Wojewody Łódzkiego Nr 32/16 z dnia 29 stycznia 2015 r., znak: IA-II.7820.5.2011.MN, odmawiającej stwierdzenia wygaśnięcia decyzji Wojewody Łódzkiego Nr 149/11 z dnia 28 czerwca 2011 r., znak: IA-II.7820.5.2011/SM, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie drogi wojewódzkiej nr 708 Stryków – Niesułków na odcinku od km 29+400 do km 30+700, wraz z infrastrukturą,

utrzymuję w mocy ww. decyzję.

UZASADNIENIE

Wojewoda Łódzki decyzją Nr 149/11 z dnia 28 czerwca 2011 r., znak: IA-II.7820.5.2011/SM, zwaną dalej „decyzją ZRID Wojewody Łódzkiego”, zezwolił na realizację inwestycji drogowej dla przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie drogi wojewódzkiej nr 708 Stryków – Niesułków, na odcinku od km 29+400 do km 30+700 wraz z infrastrukturą.

Na skutek złożonego odwołania, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej decyzją z dnia 19 listopada 2012 r., znak: BOII-4es/bk/BP-5-772-120(131)-1681/11/12, zwaną dalej „decyzją Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej”, uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymał w mocy decyzję ZRID Wojewody Łódzkiego.

Powyższa decyzja Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez Janinę Kotarską i Wojciecha Szczepaniaka.

Pismem z dnia 5 grudnia 2012 r., uzupełnionym pismem z dnia 6 lutego 2013 r., Adam Kotarski wniósł m.in. o stwierdzenie nieważności decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego. Ponadto z wnioskami o stwierdzenie nieważności wystąpili: Artur Kotarski, Wojciech Szczepaniak oraz Janina Kotarska.

Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej po rozpatrzeniu ww. wniosków decyzją z dnia 22 maja 2013 r., znak: BOII-4es-772-79-705/12/13, zwaną dalej „decyzją Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 22 maja 2013 r.”, odmówił stwierdzenia nieważności decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego oraz decyzji Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej.

Na skutek rozpatrzenia wniesionego przez Janinę Konarską środka zaskarżenia, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej wydał w dniu 26 listopada 2013 r. decyzję, znak: BOII-3adk-772-75-2149/13, utrzymującą w mocy decyzję Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 22 maja 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 490/14, oddalił skargi Janiny Kotarskiej i Wojciecha Szczepaniaka na decyzję Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej.

Od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Janina Kotarska wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt II OSK 2838/13, oddalił ww. skargę kasacyjną.

Pismem z dnia 8 czerwca 2015 r. Adam Kotarski ponownie wniósł o stwierdzenie nieważności *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego*.

Minister Infrastruktury i Rozwoju, postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2015 r. znak: DOI.I.6621.87.2015.AN.1, zwanym dalej „*postanowieniem Ministra Infrastruktury i Rozwoju*”, odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego* oraz *decyzji Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej*.

W dniu 19 sierpnia 2015 r. wpłynął wniosek Pana Adama Kotarskiego o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej *postanowieniem Ministra Infrastruktury i Rozwoju*.

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 r., znak: DOI.I.6621.127.2015.MK.2, organ nadzoru utrzymał w mocy *postanowienie Ministra Infrastruktury i Rozwoju*.

Ww. postanowienie Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 października 2015 r. zostało zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez Adama Kotarskiego.

Wnioskiem z dnia 2 grudnia 2015 r. Janina Kotarska wystąpiła do Wojewody Łódzkiego o stwierdzenie wygaśnięcia z mocy prawa *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego*.

W uzasadnieniu ww. wniosku Janina Kotarska podniosła, iż pomimo nadania *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego* rygoru natychmiastowej wykonalności, wydania *decyzji Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej* oraz korzystnych wyroków sądów administracyjnych obu instancji, inwestor nie wykonał *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego*. Skarżąca wskazała, iż do dnia sporządzenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego* inwestor nie ogłosił przetargu na wykonanie zadania, nie powołał kierownika budowy i nie rozpoczął żadnych robót w terenie.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Janiny Kotarskiej, stosownie do art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”, w związku z art. 11i ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 2031), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, *decyzja ZRID Wojewody Łódzkiego* oraz *decyzja Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej* od dnia 20 listopada 2015 r. z mocy prawa wygasły.

Zdaniem skarżącej, rozpoczęcie budowy w „obecnym warunkach” będzie samowolą budowlaną, czyli czynnością podlegającą odpowiedzialności karnej. Janina Kotarska podniosła ponadto, iż na terenie objętym planowaną inwestycją znajduje się kilka zjazdów stanowiących samowole budowlane, w sprawie których („pomimo zawiadomień”) do tej pory nie „wszczęto postępowań”. Skarżąca wskazała, iż rozbiórce uległa jedynie jedna samowola budowlana – zjazd do działki „osoby, która zaskarżyła decyzję”, czym, w ocenie Janiny Kotarskiej, naruszono art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, działając na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 i § 3 kpa, Wojewoda Łódzki wydał decyzję Nr 32/16, znak: IA-II.7820.5.2011.MN, opatrzoną datą: 29 stycznia 2015 r., zwaną dalej „*decyzją Wojewody Łódzkiego*”, odmawiającą stwierdzenia wygaśnięcia *decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego*.

Od *decyzji Wojewody Łódzkiego* odwołanie do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, za pośrednictwem organu I instancji, wniosła Janina Kotarska.

W uzasadnieniu odwołania z dnia 17 lutego 2016 r. (wniesionego do Łódzkiego Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi w tym samym dniu), Janina Kotarska stwierdziła, że Wojewoda Łódzki przyjął błędną podstawę prawną zaskarżonej decyzji, gdyż powinien był zastosować art. 162 § 1 pkt 2 i § 3 kpa.

MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 6
00-928 Warszawa

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM
07 CZER 2016
data
p.o. NACZELNIKA WYDZIAŁU
podpis
Łukasz Ofra

W ocenie skarżącej, każda decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji, czy decyzja o pozwoleniu na budowę, jest decyzją warunkową, w której warunek rozpoczęcia inwestycji w określonym czasie jest wymuszony mocą prawa, tj. art. 37 ust. 1 ustawy *Prawo budowlane*. Skarżąca wskazała, iż delegacją do stosowania tego przepisu jest zawarte w art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy *Prawo budowlane*.

Ponadto Janina Kotarska stwierdziła, że zawarte w przepisie art. 162 § 1 pkt 2 *kpa* sformułowanie „stwierdza wygaśnięcie” oznacza, że organ administracyjny jest zobowiązany do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji w każdym przypadku niewykonania warunku.

Zdaniem skarżącej, fakt, iż zakres decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest znacznie szerszy niż decyzji o pozwoleniu na budowę nie ma znaczenia, gdyż „istotą decyzji jak wskazuje sama jej nazwa jest zezwolenie na realizację inwestycji drogowej”. W przypadku, gdyby istotą takiej decyzji było wywłaszczenie i przejęcie gruntów, to powinno się to odbyć na podstawie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 782, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o gospodarce nieruchomościami”. Skarżąca zaznaczyła, że decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego nadany został rygor natychmiastowej wykonalności, jednak po upływie prawie 5 lat od dnia wydania ww. rozstrzygnięcia inwestor nie ogłosił nawet przetargu na wykonanie inwestycji.

W ocenie Janiny Kotarskiej, brak stwierdzenia wygaśnięcia decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego, której wykonanie wywoła czynny zagrożony karą na mocy przepisów karnych może mieć na celu jedynie „przykrycie popełnionych przestępstw” (wykonanie samowoli budowlanych na terenie, którego dotyczy decyzja ZRID Wojewody Łódzkiego) oraz niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień przez Dyrektora Wydziału Infrastruktury Łódzkiego Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi, skutkujące naruszeniem Konstytucji RP, „podczas przyjęcia zgłoszenia i realizacji poprzedniego etapu przebudowy tego odcinka drogi jesienią 2008 r”.

Zdaniem skarżącej, w celu skutecznego i szybkiego wykonania ww. przedsięwzięcia decyzja ZRID Wojewody Łódzkiego powinna być jak najszybciej wyeliminowana z obrotu prawnego, a procedura wydania nowej „poprawnej decyzji” powinna zacząć się od początku.

Odwolanie zostało wniesione w terminie.

Uwzględniając fakt, iż obecnie właściwym w przedmiotowej sprawie - stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U. z 2015 r., poz. 1907, ze zm.) - jest Minister Infrastruktury i Budownictwa, stwierdzono, co następuje.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego Minister Infrastruktury i Budownictwa przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, w tym zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania oraz wydanej decyzji Wojewody Łódzkiego, jak również rozpatrzył zarzuty zawarte w odwołaniu.

W wyniku przeprowadzonej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jak i przebiegu postępowania przeprowadzonego przez Wojewodę Łódzkiego, a także po dokonaniu weryfikacji decyzji Wojewody Łódzkiego, organ odwoławczy stwierdził, iż decyzja Wojewody Łódzkiego nie narusza 162 § 1 *kpa*.

Po zapoznaniu się z zgromadzonym materiałem dowodowym organ odwoławczy ustalił, że nie zachodzą przesłanki przemawiające za stwierdzeniem wygaśnięcia decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego.

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 16 *kpa* zasada trwałości decyzji administracyjnych. Ma ona na celu zagwarantowanie pewności i bezpieczeństwa obrotu prawnego, ochronę praw nabytych jednostki, a także przyczynienie się do pogłębiania zaufania obywateli do działalności organów. Trwałość decyzji ostatecznych oznacza, że ich zmiana, stwierdzenie nieważności oraz wznowienie postępowania mogą nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego lub ustawach szczególnych. Zasada ta wymaga przy tym ścisłego przestrzegania granic rozpoznania sprawy dla konkretnego, przewidzianego przez kodeks,

trybu eliminacji z obrotu prawnego ostatecznej decyzji administracyjnej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 października 2002 r., sygn. akt IV SA 1206/02, ONSA 2003, Nr 4, poz. 140).

Jednym ze szczególnych trybów weryfikacji ostatecznych decyzji administracyjnych przewidzianych przepisami *kpa* jest tryb uregulowany w art. 162 § 1 tejże ustawy.

Zgodnie z art. 162 § 1 *kpa*, organ administracji publicznej jest obowiązany stwierdzić wygaśnięcie decyzji, jeżeli spełnione są łącznie następujące przesłanki: a) decyzja stała się bezprzedmiotowa, b) stwierdzenie wygaśnięcia takiej decyzji nakazuje przepis prawa albo stwierdzenie wygaśnięcia decyzji leży w interesie społecznym lub w interesie strony.

Z powołanego przepisu wyprowadzić należy dwie normy prawne. Pierwsza z nich wskazuje, że organ jest zobligowany do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, jeżeli stała się ona bezprzedmiotowa, a jej wygaszenie nakazuje przepis prawa. Druga natomiast uprawnia organ do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, jeżeli stała się ona bezprzedmiotowa i leży to w interesie społecznym lub interesie strony. Zarówno w pierwszej, jak i drugiej normie muszą zostać spełnione łącznie obie wskazane przesłanki, tj. bezprzedmiotowości i istnienie przepisu prawa nakazującego wygaszenie decyzji lub bezprzedmiotowości i istnienie interesu społecznego lub interesu strony. Bezprzedmiotowość wynika z ustania prawnego bytu elementu stosunku materialnoprawnego nawiązanego na podstawie decyzji administracyjnej, a to z powodu zgaśnięcia podmiotu, zniszczenia lub przekształcenia rzeczy, rezygnacji z uprawnień przez stronę, czy też na skutek zmiany stanu faktycznego uniemożliwiającego wykonanie decyzji albo z powodu zmiany w stanie prawnym (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt I OSK 689/13).

Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia decyzji *ZRID Wojewody Łódzkiego* skarżąca uzasadniała tym, iż przedmiotowa inwestycja drogowa nie została rozpoczęta i w związku z tym zastosowanie w przedmiotowej sprawie ma art. 37 ust. 1 ustawy *Prawo budowlane*, stosowany jej zdaniem odpowiednio w związku z art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej*.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy *Prawo budowlane*, decyzja o pozwoleniu na budowę wygasa, jeżeli budowa nie została rozpoczęta przed upływem 3 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna lub budowa została przerwana na czas dłuższy niż 3 lata.

Specustawa drogowa nie zawiera przepisów, które wskazywałyby na czasowo ograniczony charakter ważności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Minister Infrastruktury i Budownictwa uznaje za prawidłową argumentację przedstawioną przez Wojewodę Łódzkiego, iż decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej ma przedmiotowo szerszy charakter niż pozwolenie na budowę, a zawarte w art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* odesłanie do przepisów ustawy *Prawo budowlane* dotyczy jedynie kwestii materialnoprawnych rozstrzyganych w drodze decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a nie formalnych (procesowych), jak np. termin ważności decyzji. Organ I instancji zasadnie wskazał, że zakres decyzji wydanej na podstawie przepisów *specustawy drogowej* jest o wiele szerszy niż decyzji o pozwoleniu na budowę, zaś konsekwencją jej wydania jest nie tylko zatwierdzenie projektu budowlanego, ale również szereg innych skutków prawnych – w tym, w zakresie zmiany stosunków własnościowych nieruchomości przejętych pod realizację inwestycji drogowej.

Przyjęcie, iż do decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej znajdzie zastosowanie art. 37 ust. 1 ustawy *Prawo budowlane*, prowadziłoby do wątpliwości, czyją własność po upływie terminu w nim wskazanego stanowić będą nieruchomości lub ich części objęte tą decyzją. W przypadku takiej interpretacji ww. przepisu należałoby uznać, że wygaśnięcie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, będącej podstawą przejścia z mocy prawa tytułu prawnego do nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, bądź właściwej jednostki samorządu terytorialnego, powinno skutkować automatycznym odzyskaniem praw do nieruchomości przez ich byłych właścicieli. Powyższa sytuacja wiązałaby się natomiast z koniecznością zwrotu odszkodowania za przejęte, na podstawie przepisów *specustawy drogowej*, nieruchomości. W obecnie obowiązujących przepisach ustawodawca nie uregulował ww. kwestii, zatem uznać należy, iż nie było jego intencją ukształtowanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jako decyzji ważnej jedynie przez okres wskazany w ustawie.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, stwierdzić należy, że ze względu na skutki prawno-rzeczowe decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, art. 37 ust. 1 *ustawy Prawo budowlane* nie ma do niej zastosowania, a zatem jest ona ważna bezterminowo.

Wobec powyższego – w ocenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa – Wojewoda Łódzki prawidłowo odmówił stwierdzenia wygaśnięcia decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego.

Odnosząc się zaś do zarzutów podniesionych przez Janinę Kotarską, organ odwoławczy uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Za niezasadny należy uznać zarzut skarżącej dotyczący przyjęcia przez Wojewodę Łódzkiego błędnej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 162 § 1 pkt 2 *kpa*, organ administracji publicznej, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli decyzja została wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę określonego warunku, a strona nie dopełniła tego warunku.

Warunek, o którym mowa w tym przepisie, to warunek w rozumieniu przepisów prawa cywilnego jako zawarte w decyzji zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustanie skutku prawnego od zdarzenia przyszłego i niepewnego. Jeżeli strona dopełni warunku, wówczas decyzja administracyjna wywołuje skutki prawne od daty ziszczenia się warunku, chyba że co innego postanowiono w decyzji (Andrzej Wróbel, Komentarz do art. 162 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX).

Wbrew twierdzeniu Janiny Kotarskiej, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie została wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę warunku zawartego w art. 37 ust. 1 *ustawy Prawo budowlane*, tj. rozpoczęcia budowy przed upływem 3 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna. Jak już wcześniej wyjaśniono, w sprawie dotyczącej decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej art. 37 ust. 1 *ustawy Prawo budowlane*, nie znajduje zastosowania, a zatem decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest ważna bezterminowo.

Za błędne należy uznać stanowisko skarżącej, iż istotą decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest „samo zezwolenie”, a nie przejęcie i wywłaszczenie gruntów.

Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej zastąpiło pięć odrębnych decyzji administracyjnych, w tym również dotyczącą przymusowego wywłaszczenia własności nieruchomości. Wprowadzenie do porządku prawnego szczególnych przepisów tzw. „specustawy” i – w konsekwencji – określenie specjalnego trybu realizacji zamierzeń inwestycyjnych uzasadnione jest celem publicznym w postaci konieczności sprawnego i szybkiego stworzenia nowej oraz usprawnienia i udoskonalenia istniejącej infrastruktury drogowej w kraju. Powoduje to, że ww. przepisy mają charakter *lex specialis* w stosunku do przepisów *ustawy Prawo budowlane* oraz *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Nabycie własności nieruchomości z mocy prawa przez Skarb Państwa bądź właściwą jednostkę samorządu terytorialnego jest jednym z najbardziej doniosłych skutków ostatecznej decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, gdyż stanowi ograniczenie prawa własności, podlegającego konstytucyjnej ochronie.

Odnosząc się do stwierdzenia skarżącej, że pomimo nadania decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego rygoru natychmiastowej wykonalności, po upływie prawie 5 lat od dnia wydania ww. rozstrzygnięcia inwestor nie ogłosił przetargu na wykonanie inwestycji, uznać należy, iż powyższa kwestia nie ma wpływu na ewentualną możliwość zastosowania art. 162 § 1 pkt 1 *kpa*.

Odnosząc się do zarzutów Janiny Kotarskiej, iż brak stwierdzenia wygaśnięcia decyzji ZRID Wojewody Łódzkiego może mieć na celu jedynie „przykrycie popełnionych przestępstw”, oraz niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień przez Dyrektora Wydziału Infrastruktury Łódzkiego Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi, skutkujących naruszeniem Konstytucji RP „podczas przyjęcia zgłoszenia i realizacji poprzedniego etapu przebudowy tego odcinka drogi jesienią 2008 r.”, wyrażnie podkreślić należy, iż w postępowaniu odwoławczym w sprawie decyzji odmawiającej stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej Minister Infrastruktury i Budownictwa bada spełnienie wystąpienia przesłanek warunkujących wygaśnięcie decyzji, nie zaś zagadnień dotyczących

niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez pracowników urzędu wojewódzkiego przy wydaniu decyzji dotyczących wcześniejszego odcinka drogi wojewódzkiej nr 708.

Z powyższego powodu, przedmiotowe zarzuty skarżącej nie mogą świadczyć o wadliwości wydanej decyzji Wojewody Łódzkiego. Niezależnie od powyższego, zauważyć należy, iż w aktach przedmiotowej sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających ww. okoliczności. Ponadto, jeżeli w ocenie skarżącej zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, to powinna o tym fakcie zawiadomić organy powołane do ścigania przestępstw.

W związku z powyższym orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.), przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Zastępca Ministra
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Marek Wójcicki
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Łódzki
2. Zarząd Województwa Łódzkiego
3. Pani Janina Kotarska
- ④ A/a.

Do wiadomości:

1. Zarząd Dróg Wojewódzkich w Łodzi.

MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 4/6
00 - 928 Warszawa

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM
07.07.2018
data
NACZELNIKA WYDZIAŁU
podpis
Łukasz Ofiara